

hettem a Megváltót, egy kétméteres feszülettartó rúdhoz rögzítve. Csodálatos érzés volt. Fölöttem Krisztus Úr elégedetten nézelődhetett a tavaszi napsütésben, amíg megkerültük a haranglábat. A megál-lóból éppen kicsörömpölt a negyvenhetes villamos. Mellettünk lé-pésre fékezte kerekeit; tisztelettel csöngetett, majd továbbloholt a Móricz Zsigmond körtér felé.

VIOLA SZANDRA

Jó

*Ruháikba húzódnak az emberek.
Mindig várnak.
Én szétvetem lábamat.
Úgy dobálom szavaim, mint ruháimat.
És ez csönd. Majdnem merénylet.
Rohanó bénultságban dolgoznak az emberek,
mint szíveik és gyomraik,
s az időnek sincs jobb dolga, mint az évszakok.
A természet zöld halála tavasszal én vagyok!
Csapzottra fürdetem magam és
elolthatatlan zuhogású tűzben mosom a testem.
Jól van ez így,
mert újratáplál az ízlelhetetlen.*

Itt minden

*Itt minden szándékos tett kudarc.
Észrevétlennek kell maradnom
de idővel
behálózlak mint
a ráncok,
— apró fonalak
tested szövőszékén —
olyan óvatosan kell
hogy ne is vegyük
észre a különbséget
közted és köztem
egymás árnyékai legyünk
egymás remegésében.*